

Divadelní Koječák

Finis coronat opus aneb Divadelní Koječák korunuje dílo

Koho budeme korunovat dnes:

cca 16.00 / Slavnostní vyhlášení výsledků a ukončení 28. ročníku

DENÍČEK ZE SOBOTNÍHO DNE

- Při ranním představení o Edith Piaf diváci dojetím brečeli a potom ve vestibulu vykládali, že už nikdy nepůjdou do divadla, protože na to psychicky nemají. Na odpoledním představení byl díky tomu sál skoro prázdný.

- Laďa odešel z půlky odpoledního představení. Když jsme se ho ptali, jestli se mu líbily herecké výkony, tak řekl, že je mu to jedno, protože je 15:20 a začíná hokej. Česká republika s Anglií. Sedl si do venkovní kuřárny a snažil si pustit online přenos, ale nejelo mu to souvisle, protože máme zpomalenou wifi.

- Petra Richter Kohutová přišla do venkovního kuřáckého altánu a zavolala: „Altánku, je čas, za 10 minut začínáme!“

- Stréc Milan usnul na představení Pan Polštář. Pozitivní je, že poprvé vydržel na představení celou první půlku. Jak ho závěr první poloviny probudil, tak Milan vběhl do vestibulu a volal: „Kytku, koláč, rychle, už je konec!!“

- Paní Kolofíková – o které jsme psali ve třetím čísle, že v sobotu nepřijde – se objevila na přehlídce i v sobotu. „Jé, paní Kolofíková, tak vy jste přijela?“ – „Nepřijela, přivezli mě!“ Pak nám její dcera, Lenka Šípková Blažková, vysvětlila, že jsme jim to ve třetím čísle napsali špatně. Prý se minule pohádaly proto, že paní Kolofíková chtěla jet v sobotu na přehlídku, ale stěžovala si, že se tam nemá jak dostat. Lenka jí vynadala, že přece není problém ji tam dovézt, tak ať si nestěžuje. Tak už víme, po kom ta Lenka je.

- Petra Richter Kohutová říkala, že se jí Vladimír Fekar díky našemu medailonku ptal, jestli má opravdu tak ráda facebookové testy. Ona si totiž kdysi dávno dělala jeden test, který jsme zachytili, ale už to nedělá. Jenže problém je, že my ty medailonky každý rok kopírujeme ze starých čísel Koječáků, takže už se to nedá změnit. A tak se dělá bulvár.

(pokračování na další straně)

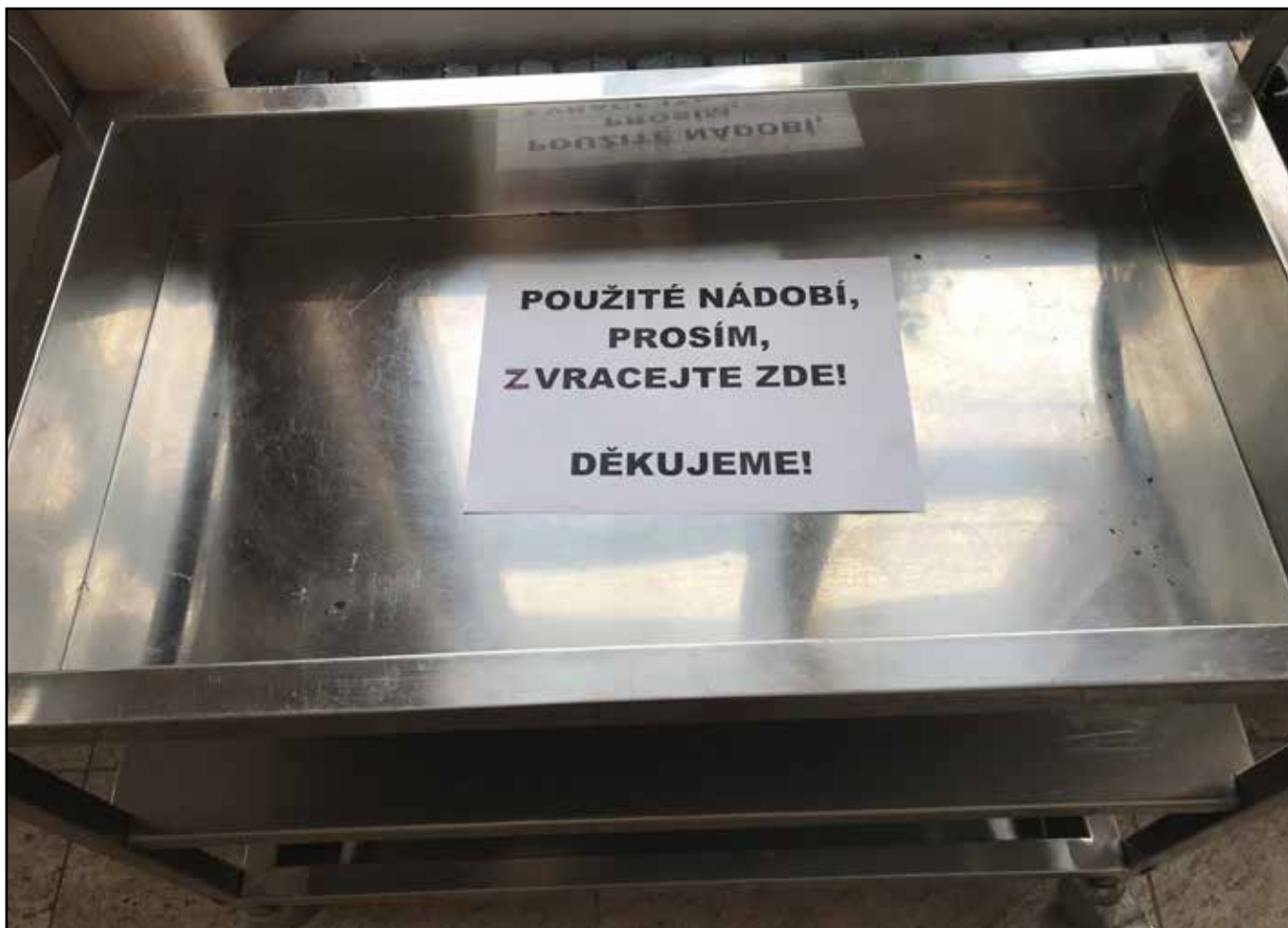
- Petra Richter Kohutová dále říkala, že nikdy neříkala, že se nechce vdát, jak o ní píšeme v medailonku. Prý se to vůbec neshoduje s tím, jak doma křičela na Petra, ať si ji vezme. Potom po něm taky chtěla, aby ji před svatbou řádně požádal o ruku, jinak si ho prý nevezme. Tak ji jednou odpoledne vzbudil z hlubokého spánku a rozzcuchanou ji požádal. Teď už jsou řádně a idylicky svoji.

- Vladimír Altán Mátl na to téma uvedl historku, jak jeho kamarád vždycky říkal, že se neožení, dokud mu jeho syn nebude moct jít za svědka. Nakonec už je ženatý, syn za svědka byl, ale otec si nebral jeho maminku.

- Laďa večer: „Milane, ty si úplně unavené. Já, kdybych byl tvůj šéf, tak bych tě už dávno poslal dom.“

CITÁT DNE

Stréc Milan: „Dneska už nepiju, maximálně pivo.“

BÁSEŇ MLADÝCH AUTORŮ

Přepiš si to vlastními slovy

Byl pozdní večer – třináctého pátek
– večerní máj – byl divadla čas.
Hadiččin zval ku psaní hlas,
Když sokolkó rozmoh se drobné zmatek

Rychleji než wi-fi rostl by i mech;
když s harmonikó Milánek pěl,
texty psát hned jsem zapomněl,
místo krásné básně, vyšel z plic jen vzdech.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Edith

Soubor: Divadlo Blic Ostrožská Nová Ves

Autor: Lubomír Feldek

Režie: Andrea Helmichová

BLIC! - srdceryvný příběh Edith Piaf

Autor obdařil svůj komorní muzikál Smrt v růžovém jedinou základní situací – šansoniérka Edith Piaf umírá a před očima jí defiluje celý život, sekundují tomu žena a muž vycházející ze zrcadla a proměňující se tu v její sestru Momo a milence Théa, tu ve svatou Terezičku z Lisieux a Marcela Cerdana; divadlo BLIC (což je údajně zkratka z „bláznů lovících ideje cedníkem“) z Ostrožské Nové Vsi ho uvádí v úpravě a režii Andrey Helmichové pod názvem Edith. Hrál se s diváky na jevišti a byli jsme svědky tvaru, jež kolega Altán nazval pohledným hudebním divadlem a čas nám při něm libě běžel.

Problémem předlohy je, že se pohybuje na hranici edukační zprávy o životě celebrity a jen tak tak se vyhýbá pádu mezi tzv. „věšáky na písničky“; nabízí několik možností, jakou formu a žánr zvolit a všechny předpokládají výrazný tvůrčí přístup. Režisérka Andrea Helmichová se přiklonila k názoru, že se jedná o drama s jemným humorem a živými písněmi, v němž umírající žena vypráví, jak žít na plné pecky; vzdala se možnosti výraznějšího kontaktu s publikem, jež by umožnila třeba forma kabaretu (Edith sice vypráví do obecenstva, ale přímo s ním nekomunikuje), v nejlepším případě s živou hudbou.

Všem složkám inscenace sluší přívlastek „promyšlený/-á“. Výprava zahrnuje průchozí zrcadlo, líčící stůl a postel se záclonami, které scénu nebyvale provzdušňují a výborně fungují se světly. Kostýmy jsou funkční, ale zároveň esteticky sladěné (převládají puntíky), pracuje se s parukou a výrazným líčením.

Představení dominuje herecký výkon Evy Koukolské, která na jedné straně ztvárňuje starou ženu metodou Stanislav-

ského, přes prožívání (holá hlava, přivřené oči, až parkinsonská zkroucenost a třes jsou neobyčejně působivé), a je schopna zazpívat šansony v českém překladu čistě a kultivovaně, s přesně odpozorovanými fyzickými projevy francouzské šansoniérky. Sekundují jí Klára Hrachovská, které vcelku sluší jak štěbetavá Momo, tak dobrotivá Terezička, a Hynek Helmich, jenž hraje především atraktivním exteriérem extravagantnějšího gaye Cocteaua, „netečného krasavce“ Paula či nesmělého Théa Sarapa.

Andrea Helmichová a její svěřenci byli při své cestě za dramatickým tvarem naprosto důslední – což je chvályhodné a některé diváky jejich verze zcela uchvátila (po představení následovalo standing ovation). Přesto představení vzbuzovalo otázky zejména po míře hereckého (sebe)prožívání a sentimentu – pro některé bylo obého až příliš. Osobně si uschovám omračující dojem z prvního monologu slepé Edith a z interpretace zejména dvou písní, Harmonikáře a Bože můj. Díky.

Petra Richter Kohutová

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Eva Koukolská, Klára Hrachovská, Hynek Helmich, Andrea Helmichová, Ivan Helmich

Jak se vám u nás v Kojetíně líbilo?

K: Máte to tady nové a velice hezké. Sál je moc krásný a prý tu byl včera dobrý večírek, po kterém nám tu zůstala spousta dobré energie, takže se na jevišti člověk cítil opravdu velice dobře.

A: Já musím říct, že je to skvělé, že jsme mohli diváky posadit přímo na jeviště, protože bych řekla, že bez bližšího kontaktu by to nebylo tak působivé. Variabilita sálu je skvělá.

Jak jste přišli na nápad přesunout diváky na podium?

A: My, když hrajeme, tak máme diváky vždycky radši blíž. Dokonce jsme to hráli i ve skřípku, kde to bylo úplně kontaktní. Jinak jsme tady byli kdysi na jedné přehlídce a před námi tady byl jiný divadelní soubor, a ten měl právě diváky posazené na jevišti. A já jsem už tehdy říkala, že pokud budeme hrát někdy zase v Kojetíně, tak jediné s diváky na jevišti, což naštěstí šlo zrealizovat.

Proč jste si vybrali právě téma Edith?

A: Znali jsme to už od osmdesátých let, kdy jsme to četli a zbožňovali. Takže tohle téma je pro nás pořád velmi živé. Roli hrálo i to, že to je takové intimní představení a že v tu chvíli jsem byla nemocná a nemohla jsem stejně dělat nic jiného. Herci byli fakt skvělí.

Zkoušeli jsme to doma v obýváku, já jsem ležela a dávala heroům pokyny. Takže jiné, než takhle komorní představení, by pravděpodobně nacvičit nešlo.

Hrajete muzikální představení běžně, nebo probíhala

nějaká speciální příprava?

A: My máme rádi muzikálová představení.

K: Já jsem byla na koštu slivovice a tam se zpívalo hodně, ale jinak žádná speciální příprava neproběhla.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO EDITH

Marie Němečková

Divadlo se odehrávalo v takzvaném „malém kukátku“, jaké to je sedět na jevišti jako divák?

Je to velká změna oproti hledišti, protože to má intimnější rozměr. Pro herce je to náročnější, ale pro diváka je to daleko bližší, obzvláště v případě tohoto představení. Já už jsem tohle představení viděla a seděli jsme dole v hledišti, zážitek to byl úžasný, ale dnes to bylo silnější.

Slučovala se vaše představa o Edith Piaf s touto divadelní hrou?

Ano, protože tento příběh znám, četla jsem knihu a dvakrát jsem byla i na divadelním představení v Brně, které bylo úplně úžasně, stejně jako dnes, i když v jiném podání.

Co vás na představení nejvíce dojalo?

Samozřejmě ty úžasné, nádherně zazpívané písničky a celý ten srdcervoucí a k slzám dojmavý příběh.

Petr Zatloukal, Lenka Kučerová

Jaké to je sedět na jevišti jako divák?

L: Člověk je více součástí děje, mnohem intenzivněji to prožívá a také vidí na herce podstatně lépe.

P: Já si myslím, že sedět na jevišti je určitě intenzivnější zážitek. Přiznám se, že několikrát jsem úplně zapomněl, kde jsem. Stal jsem se najednou součástí děje.

Slučovala se vaše představa o Edith Piaf s touto divadelní hrou?

L: Hlavní představitelka postavu úplně nádherně vyjádřila velmi působivým přednesem, gesty i ukázkou křehké stránky Edith. Životní příběh byl vyjádřen i v písních, přezpíváním textu do češtiny. Český text byl velice krásný a dokresloval její těžký osud.

P: Já se přiznám, že se mi nikdy nepoštěstilo prostudovat pořádně její život. Hra pro mě měla obrovský význam, kvůli poznání Edith jako člověka i jako ikony.

Co z představení vás nejvíce dojalo?

L: Já si myslím, že úplně všechny dámy v sále si poplakaly, protože ta její touha po lásce, objevování její křehké duše, a zároveň i to, co všechno musela ustát, bylo velmi dojemné.

P: Já bych neřekl, že jen jedna scéna, mně to připadalo komplexně hodně silné. Celý ten příběh, jak byl zahráný a zpracovaný, byl hodně dojemný.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Pan Polštář

Soubor: Ragueneau Plzeň

Autor: Martin McDonagh

Režie: Blanka Luňáková

Jak mě zabalil Pan Polštář

Bylo nebylo... Byl jednou jeden soubor, který vypadal jako obyčejný soubor, ale měl neobyčejné jméno. Jmenoval se Ragueneau. Byl jen pár let starý. A pár lidí z toho souboru se rozhodlo, že začne hrát divadlo. Vybrali si osvědčeného autora, jednu z jeho nejlepších divadelních her, dobře si ji přečetli, upravili a vdechli jí život. Ne, že by to vše muselo vypadat právě takhle, ale několika lidem se zdálo, že to byla velmi dobrá práce, i když to byla práce velmi velmi těžká...

Mnozí lidé z toho mohli být smutní, protože neporozuměli tomu, co nám chtějí říct. Ale to je tím, že ti lidé asi žijí už tak dost přetěžký život a nechtějí vidět utrpení jiných. Ale to hra o jistém panu Polštáři přece vůbec není! Je veselá, dává naději! Naději na zjištění, že život může být mizerný, ale z toho trápení existuje krásná cesta ven. Tvůrci se té cesty nebáli, hru něžně objali a vymáčkli z ní i ten nejposlednější kousíček vtipu i emoce. A ačkoliv mohlo klidně dojít i k požáru, objevil se jen očistný a životadárny oheň.

Tak nějak by Katurian K. Katurian možná napsal povídku o představení divadelní hry Pan Polštář od divadelního spolku Ragueneau z Plzně. A byla by to výjimečná povídka s opravdu dobrým koncem.

Musím se přiznat, že patřím k velkým milovníkům McDonaghovy dramatické tvorby a Pana Polštáře osobně pova-

žuji za jeho nejlepší divadelní kus. Možná proto mne sžíraly obavy, abych nebyl vystaven nějakému nevydařenému pokusu. S velkou úlevou musím konstatovat, že nikoliv. Uf! Je naprosto patrné, že režisérka, a zároveň autorka dramaturgické úpravy Blanka Luňáková, dokázala dobře vyložit hereckému souboru svou vizi zpracování hry a všichni i správně pochopili výklad jednotlivých postav příběhu. Herecké výkony jsou totiž, k dobru celé věci, více než zdařilé. Bezesporu jim vévodí výkon Petra Jandy v roli policisty Tupolského. Jeho až „tarantinovský“ herecký projev plzeňskému provedení velmi sluší a zařadil ho mezi nejlepší mužské herecké výkony letošní kojetínské přehlídky. Za zmínku rozhodně stojí i výkon Jiřího Šmahela v roli Michala. Spolu

s Robertem Kotálem Kuneschem (Katurian) vytvořili emotivní sourozenecký pár, který k McDonaghovým hrám tak nějak patří.

Forma vyprávění Katurianových povídek svádí k nepřeborným možnostem provedení a dává tak tvůrcům velký prostor k realizaci. Režisérka Luňáková pro mne objevila další, neotřelou inscenační možnost. Ztvárnění Katurianova jakéhosi „alter ega“ křehkou dívkou (velmi přesvědčivá Kateřina Hrdinová) a s její pomocí ilustrované vyprávění, pro citlivého diváka až morbidních příběhů, je nejen překvapující, ale pro mne dokonce velmi rafinované. Dovoluje totiž pracovat na velmi malém, scénograficky velmi jednoduše řešeném, prostoru. Použití měkkých polštářů jako stavebního materiálu je velmi funkční a zábavné. Za zmínku rozhodně stojí i volba hudební složky představení. Perly klasické hudby v provedení orchestru hrajícím falešně jako egyptská armádní hudba ruskou hymnu byla volba odvážná, nicméně naprosto geniálně dokreslovala morbidnost sdělovaného textu.

Tak vlastně jedinými problémy viděného představení jsou

pro mne následující drobné „vady na kráse“: Nepříliš přesvědčivá herecká poloha jinak skvělého Roberta Kotála Kunesche v momentech, kdy má projevovat Katurianovu zmatenost a strach při výslechu, málo důrazu ve fyzických soubojích a konečně, snad až přílišná patetická hereckého projevu policisty Ariela (Michal Čáp Havlíček) v konci inscenace. Je pravdou, že dlouhé pasáže vyprávěných příběhů, zejména v první části před přestávkou, mohou diváka poněkud unavit. Možná by stálo ještě za zvážení, zda si nepohrát se zvoleným tempem, případně vyprávění něčím ozvláštnit.

Každopádně jsem měl tu čest vidět velmi dobré divadelní představení, které mé počáteční obavy zabalilo do měkkých polštářů pana Polštáře. Ne, nebojte, o sebevraždě nepřemýšlím, klidně si v tomto hnusném světě ještě chvíli pobudu. A potkám-li někde ještě Ragueneaua (a raději bez Cyrana), bude mi to velkým potěšením.

(Recenze představení Pan Polštář souboru Ragueneau Plzeň 14. 5. 2022 v Kojetíně.)

Vladimír A. Mátl

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Robert Kutál Kunesch, Kateřina Hrdinová, Jiří Šmahel, Michal Čáp Havlíček, Petr Janda, Blanka Luňáková

Jak se vám u nás v Kojetíně líbí?

B: Já jsem přijela včera večer, takže jsem to tady ještě moc neviděla, ale jinak příjemné městečko, příjemný kulturák, příjemní lidé.

M: My s Robertem jsme tu už od středy, takže jsme si to tady vcelku proběhali, víme, kde se najíst a tak. Viděli jsme tedy i zahájení, to se nám moc líbilo, jak to měli mladí herci (DS Mimoni Kojetín – pozn. redakce) zmáknuté.

B: Skvělí jsou i ti konferenciéři, co uvádějí představení. Mají výborný nápad a oceňuji, že jsou ještě schopní si vymyslet texty kramářských písní k představením.

P: Mně se moc líbilo vřelé přivítání. Takové jsem ještě v životě nezažil a předpokládám, že ani už nezažiju. Celkově ten servis tady, občerstvení, to se nám moc líbilo.

B: Taky bylo skvělé to přivítání v kroji, s koláčem a panákem.

M: Oproti ostatním přehlídkám je to velmi nadstandardní a příjemné.

Jak se stane, že DS z Plzně jede na divadelní přehlídku až k nám do Kojetína?

B: Jiná přehlídka, které jsme se mohli zúčastnit, byla těsně po naší premiéře, a to představení ještě nebylo tak ohrané, proto jsme se na ni nepřihlásili. Do Kojetína bylo možné se přihlásit později, vzhledem k pozdějšímu termínu přehlídky. Proč jste si vybrali právě tuto inscenaci?

B: Protože tenhle druh „perverzního divadla,“ jak to nazvala porota, plný černého humoru nám vyhovuje a líbí se nám. Navíc tohle je skvěle napsaný, mnohvrstevnatý text s mnoha překvapeními pro diváky, který se neustále vrší a graduje.

P: Vnímali jsme to jako výzvu, protože já jsem viděl tu inscenaci v podání činohráku a říkal jsem si, že to bude oříšek.

B: Výzva to byla i pro mě, jelikož je to poprvé po zhruba čtyřiceti letech, co se tomu věnuji, co dělám nestylizované divadlo i činohru.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PAN POLŠTÁŘ

Lenka Šípková

Jak na vás divadlo působilo?

Bylo to takové hodně náročné, tvrdé, těžké, sadistické. Bylo to strašně složité na pochopení, já jsem to moc nechápala. Myslím si, že to bylo divadlo pro velmi náročného diváka.

Šla byste znovu na tohle divadlo?

Nešla, když teď vím, o čem to je. Já se sem vracím, i na ty inscenace, které už jsem dřív viděla, třeba to, co bude hrát další soubor (Milá matko – pozn. redakce), na to se šíleně těším, protože to je teda majstrštyk. A když ještě vzpomenu dopolední Edith, tak na tu bych šla klidně čtyřikrát znova.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Milá matko...

Soubor: Divadelní spolek Kroměříž

Autor: Sam Bobrick a Julie Steinová

Režie: Ladislav „Láry“ Kolář

Recenzor v dalším čísle....

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Jana Štěpánová, Honza Raclavský

Jak se vám dnes hrálo?

J: Pokaždé se nám hraje jinak, ale dnes to bylo celkem dobré.

H: Dneska to bylo v hrozném ajfru, ale hrálo se nakonec dobře, i když mi chvíli trvalo, než jsem se uklidnil.

J: Honzík to má v ajfru vždycky, protože místo toho, aby se chystal na hraní, tak vždycky svítí a fušuje osvětlovačům do řemesla.

H: Mně to nedá.

J: Zrovna dneska přišel Honza do šatny, tak mu říkám: „Honzí, už začínáme, už hraje fanfára.“

H: Já jsem ještě nebyl oblečený, teprve jsem si natahoval kalhoty a už hrála fanfára.

(Može za to stréc Milan, brzo mávl – pozn. redakce.)

Kolikrát už jste tohle představení hráli?

H: No, já si myslím, že už to jde tak k osmnácti.

J: My jsme to zkoušeli v době covidu tady na Sokolovně. Měli jsme velké štěstí, že jsme stihli premiéru ještě v období, kdy se hrát mohlo, tedy začátkem července. Takže jsme celé léto mohli hrát a odehráli jsme těch představení dost. No, a pak to zase nešlo, takže jsme to oprášili znovu až teď.

Proč jste si vybrali právě toto představení?

H: Já jsem přišel s tím textem, protože jsem to viděl ze záznamu v podání divadla v Řeznické. Tam hrála Naďa Konvalinková a Jan Zdražil, což se mi hrozně líbilo. To byla taková šupa, v prvních pěti minutách jsem nastoupil na zběsilou jízdu, která pokračovala až do konce. A to jsem si řekl: „Jó, to si chci zahrát.“ Pak jsem to měl v šuplíku šest, sedm let, než jsem našel někoho, kdo by do toho se mnou šel, a povedlo se, takže dobrý.

Máte nějaké plány, co byste si chtěli ještě do budoucna zahrát?

H: Tam je věcí v šuplíku.

J: Každá role je výzva, ale teďka máme takový období komedií, protože jsme nedávno hráli spoustu vážnějších věcí,

jednou z nich byl například horor – Veroničin pokoj. A taky si myslím, že teď je docela vhodná doba na komedie. Ale zase najít takovou komedii, aby byla textově i dějově dobrá, je těžké. Chce to vždycky načíst hodně scénářů, než najdeme takový, který se nám líbí, a to ještě pořád nemusí být zárukou, že to bude dobré představení.

H: Já jsem rád, že konečně hraji v nějaké komedii, protože o mně se říká, že jsem tragický herec, respektive herec tragédií. Pozor, to nezaměňovat! A jsem rád, že si teď zkouším zase jinou polohu. To je právě super na amatérském divadle, že člověk může objevovat pokaždé něco jiného.

J: Ono zase vystavět dobrou komedii není úplně jednoduché. Aby se připravila situace, vyšly vtipy, byl tam gag a ještě ten bonbónek na konec, že se divák zasměje. Někdy je to těžké, ale my máme díkybohu dobrého režiséra, kterému ty komedie jdou. Takže si myslím, že když se s ním nějaká komedie dělá, je skoro jistota, že to nedopadne špatně. On to vždycky vymyslí dobře a pak už je jenom na nás, abychom to udělali podle jeho představy.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO MILÁ MATKO...

Manželé Matouškoví

Jak se vám líbilo divadlo?

Nejvíce se nám líbil výkon herců, ale celkově to bylo velice pěkné.

Byli jste už na nějakých inscenacích Divadelního Kojetína?

Doteď jsme žádnou inscenaci nezhlédli, jelikož jsme se byli do včerejšího večera rekreovat. Zítra máme v plánu přijít se ještě podívat na dopolední představení. Mrzí nás ta Edith Piaf, že jsme ji nestihli, protože všichni říkali, že to bylo moc dobré.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Baletky

Soubor: Václav Václavov

Autor: Astrid Saalbachová

Režie: Josef König

Recenzor v dalším čísle....

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Jak se vám u nás dnes hrálo?

Hrálo se nám dobře, akorát bylo trochu přetopeno, bylo nám velký vedro. Naše představení je fyzicky celkem náročné a dneska jsme se potily víc než jindy. Ta vyšší teplota nám tedy trochu vadila, ale aspoň jsme nebyly bílý a bledý, jelikož jsme měly trochu obavy z toho, že jsme se málo namalovaly.

Proč jste si vybraly právě baletní téma?

Ten scénář vybrala jedna z kolegyně. Šla za režisérem a řekla, že by to chtěla zkusit. A my jsme nakonec moc rády, že jsme si to mohly zahrát, že na to režisér kývl, protože her, kde si můžou pořádně zahrát ženy našeho věku, tedy v nejlepších letech, je málo. Konečně je to hra, kde jsme se mohly všechny uplatnit, protože v našem divadle chybí chlapi a nás žen je naopak hodně. Kolikrát bychom si spolu všechny rády zahrály, ale moc nemáme co, takže jsme rády, že to tentokrát vyšlo.

Měly jste nějakou speciální baletní průpravu?

Měly jsme učitele tance Reného, který učí balet na základní umělecké škole. Ten nám dělal choreografii a vedl nás, aby to nevypadalo úplně blbě. Sice to s námi chtěl ze začátku vzdát, protože takové žačky ještě nikdy neměl. On má ty děvčátka do patnácti let, který to chtějí dělat, a ne ženy

našeho věku, zralé, ale půvabné. Ale nakonec to René překousl, zvládl to s námi a říkal, že ho to i bavilo. Nás to baletění taky bavilo, když nás tedy moc nedrbal, a vlastně nás to baví pořád, i když samozřejmě máme své limity a nebude to tak dokonalé, jako kdyby to tančily ty mladé. Ale o tom ta hra je, že každý má své limity, že se o něco pokouší a chodí tam kvůli tomu, že chce. My to tak máme v podstatě i v osobním životě a vlastně ta hra je tak trochu o nás. I když máme trochu jiné příběhy, tak chodíme do divadla a hraje-me svoje role, stejně jako ženy v této hře chodí na balet.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO BALETKY

Eva Pěchová

Jak se vám představení líbilo?

Bylo to velice zajímavě vystavěné představení. Už podle toho, že to bylo nazváno hořkou komedií, jsem čekala, že to bude něco takového. Byly tam vykreslené přesně ty charaktery, co jsem čekala. Taky se mi líbilo, že to holky vzaly s humorem, takže si myslím, že to zvládly moc dobře. Já se vždycky zabývám i tím, jak scéna vypadá, jak si pohrají s tím, že nepotřebují kulisy, a tohle mi přišlo dobře vyřešené.

Máte ráda balet a zkoušela jste někdy baletit?

Balet mám strašně moc ráda, je krásný, ale málokdy se na

něho dostanu. Určitě jsem si baletění i zkoušela, ale tajně, aby mě nikdo neviděl. Hudba klasiků je prostě nádherná, takže když se ženská uvolní a může si trochu někde bokem trsnout, tak je to hezký.

Kdybyste měla z představení něco vypíchnout, co by to bylo?

Mě nejvíce zaujaly výpovědi jednotlivých děvčat, že si tam každá z nich mohla vylít svoje srdíčko. Říct, co ji trápí. A pak se mi líbila závěrečná scéna (Umírající labuť – část baletního představení Labutí jezero – pozn. redakce).

Vladimír Fekar/Hana Hásová/Petra Richter Kohutová/Vladimír „Altán“ Mátl/Hana Svačinová/Milan Zahradník
Jana Večeřová/Adéla Krchňáková/ Kamil Zalabák/ Pepík Kusák, Kuba Otáhal...
design/sazba: Jan Žmolík/kdo může
tisk: MěKS Kojetín, 2022, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

